

ת"פ 3145/01/20 - מדינת ישראל נגד ל' ע' פ'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 3145-01-20 מדינת ישראל נ' ע' פ'
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה

המאשימה

נגד

ל' ע' פ'

ע"י ב"כ עו"ד טלי חזום

הנאשם

הכרעת דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים ומייחס לו עבירות תקיפת בן זוג - לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, היו הנאשם וא' פ' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג במשך כארבעה חודשים לפני האירועים המיוחסים לנאשם. ביום הרלוונטי לאישום הראשון, הודיעה המתלוננת לנאשם כי מערכת יחסיהם הסתיימה.

האישום הראשון מפרט אירוע שהתרחש ביום 16.6.2019, בסמוך לשעה 02:00, לאחר שהמתלוננת שבה לדירה בה התגוררה עם הנאשם והנאשם הבחין בה, מחוץ לדירה, מתנשקת עם ידיד שלה בשם דניאל (להלן: "**דניאל**"). בשלב זה איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שתיקח את חפציה ואם לא - הוא יגמור אותה, זאת תוך שנופף בידו בסכין וכן הכה את המתלוננת באמצעות חולצה בפניה. בהמשך, נעל הנאשם את דלת הדירה ולא איפשר למתלוננת לצאת. המתלוננת הלכה לחדר השירותים ממנו שלחה הודעה לדניאל שיזמין משטרה כי הנאשם מאיים עליה עם סכין. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאחז בידו ברובה דיג.

האישום השני מפרט אירוע אשר התרחש ביום 14.6.2019, בבית אמו של הנאשם באילת, שם ביקשה המתלוננת לעזוב את המקום אך הנאשם סירב, נעל את דלת הבית ולא איפשר למתלוננת לצאת. הנאשם הכניס את מפתחות הבית לתוך ציפת עליה נשכב, ובעת שהמתלוננת ניסתה לקחת את המפתחות אחז הנאשם בצווארה, הצמידה לקיר, ובהמשך אחז שוב בצווארה והצמידה למיטה.

2. הנאשם בתשובתו לכתב האישום, אישר כי היה קשר בינו לבין המתלוננת אך טען כי קשר זה אינו עונה על הגדרת

"בני זוג". לגבי האישום הראשון - הודה הנאשם ברקע, לרבות שהבחין בנשיקה בין המתלוננת לדניאל, אך כפר בכך שהחזיק בסכין או ברובה דיג וכן בכך שאיים עליה. הנאשם הוסיף כי יתכן ובמסגרת ויכוח ביניהם זרק את אחת מחולצות המתלוננת על הרצפה. לגבי האישום השני - הנאשם הודה כי שהו בבית אמו באילת אולם הכחיש כל אירוע אלים וטען כי יתכן שהדלת היתה נעולה אך המתלוננת לא ביקשה לצאת.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: המתלוננת, דניאל, השוטרת אלינור אשכנזי (להלן: "**השוטרת אשכנזי**") אשר ביצעה מספר פעולות חקירה, השוטרת אור ברמן (להלן: "**השוטרת ברמן**") והשוטר יהודה דיין (להלן: "**השוטר דיין**") אשר הגיעו לדירה באישום הראשון. בנוסף, הוגשו מספר ראיות ובהן הודעת הנאשם, צילום הודעות מסרון, צילום סכין ורובה דיג שנתפסו בדירה, דו"חות פעולה, תיעוד מצלמות גוף ומזכרים.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טען כי יש לאמץ את גרסת המתלוננת הזוכה לחיזוקים שונים, זאת למול גרסת הנאשם. לטענתו, המתלוננת העידה באופן קוהרנטי ובהיר, ללא כל נסיון להגזים ובלא שעלו סתירות בעדותה. ב"כ המאשימה ביקש לראות תמיכה בעדות המתלוננת במסרונים ששלחה לדניאל בזמן אמת וכן בקשיים שעלו בגרסת הנאשם, אשר סתר את עצמו ובמהלך חקירתו במשטרה שמר על זכות השתיקה ביחס לחלק מהשאלות שנשאל. בנוסף, טען כי יש לראות ראשית הודאה בתגובת הנאשם לשוטר דיין בדירה, כשלא הכחיש איומים באמצעות סכין. לגבי אופי היחסים הזוגיים בין הנאשם לבין המתלוננת, טען ב"כ המאשימה כי הוכחו יסודות הגדרת בן זוג כנדרש.

לפיכך, עתר להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו.

5. ב"כ הנאשם טענה כי מהראיות עלה שהנאשם והמתלוננת לא קיימו משק בית משותף אלא התגוררו יחדיו על בסיס של קיום יחסי מין בלבד, ומכאן שלא הוכחו יחסים של בני זוג בהתאם להגדרת חוק העונשין. לגבי עדות המתלוננת בבית המשפט, טענה ב"כ הנאשם כי התעוררו קשיים שונים: לגבי האישום הראשון - ציינה קושי של המתלוננת לזכור את סדר האיומים במדויק וכן חוסר הסבר כיצד הצליחה להיכנס אל חדר השירותים עם מכשיר טלפון על אף שהנאשם אסר זאת עליה לכאורה. לגבי האישום השני - טענה כי גרסת המתלוננת שהנאשם אחז בגופה משתלבת עם גרסתו כי ניסה להרגיעה. עוד הוסיפה, כי לא ברור מדוע המתלוננת נמנעה מלהתלונן מיד לאחר האירוע או לשתף אדם כלשהו לגבי האירוע. ב"כ הנאשם טענה כי המוטיבציה של המתלוננת לספר על העבירות שביצע הנאשם, על אף שהדבר אינו נכון, נבעה מרצונה בתשומת לבו של דניאל: לאחר שהתחוויר לה כי הנאשם הבחין בה מתנשקת עם דניאל, היא הבינה שלא תוכל להמשיך ולהתגורר עם הנאשם ואכן "הצליחה" לעבור להתגורר עם דניאל בשל אותה טראומה שכביכול עברה.

לגבי חקירת הנאשם במשטרה, טענה באת כוחו כי לא הוברר היכן שהה במשך שעות עד לחקירתו. לפיכך, מאחר והיה עייף ותשוש, בחר לשמור על זכות השתיקה לגבי מספר שאלות. ביחס לתגובת הנאשם בפני השוטר דיין, טענה ב"כ

הנאשם כי הנאשם השיב בלא שהובהרו לו זכויותיו וכן כי ניתן לשמוע בתיעוד שהנאשם השיב אך לא לשאלה המתייחסת לסכין.

לפיכך, טענה כי יש להורות על זיכוי הנאשם.

דין והכרעה

6. הנאשם והמתלוננת היו העדים היחידים לשני האירועים המיוחסים בכתב האישום. לצד התרשמותי הבלתי אמצעית מעדויותיהם, כפי שיפורט בהמשך, הוצגו בפני ראיות נוספות התומכות בהתרשמות זו ומחזקות אותה. אתייחס תחילה להתרשמותי מעדויות המתלוננת והנאשם, תוך פירוט סוגיות שונות אשר עלו במהלך ועל ידי הצדדים בסיכומיהם; בהמשך, אפרט ראיות שונות המחזקות התרשמות זו; לסיום, אבחן את הסוגיה הנוגעת להגדרת מערכת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת כמבססת את הגדרת "בן זוג" בחוק העונשין.

7. המתלוננת הותירה עלי רושם מהימן, בעדות רגישה, מפורטת ומדויקת ככל יכולתה. במהלך עדותה, ניכר הקושי של המתלוננת לשוב לחוויות האירועים ולהשפעתם עליה: כך, ביקשה לפטור אותה מעדות בטרם הדיון, בשל חששה כי פגישה עם הנאשם ועדות על האירועים תגרום לה לעגמת נפש רבה, ותפתח פצעים אשר עמלה לרפא; כך, כשנשאלה על הנסיבות שהובילו אותה לכתיבת אותה בקשה פרצה בבכי מתמשך אשר הביא להפסקה בעדותה (עמ' 20 ש- 30 - עמ' 21 ש- 2 לפרוט'); כך, הבהירה בעדותה ש"כל החוויה הזו בשבילי מאוד טראומטית. עבר המון זמן מאז והתקדמתי ונורא פחדתי מזה, מהעדות, מל', וזה מחזיר אותי אחורה פשוט. זה דברים שהעדפתי לסגור את הדלת" (עמ' 21 ש- 3-4 לפרוט'); וכך, פרצה בבכי בעת שתיראה את ההתרחשות המיוחסת באישום הראשון (עמ' 19 ש- 10 לפרוט').

עוד התרשמתי, באופן מובהק, כי המתלוננת ביקשה לדייק ככל הניתן, לא להפריז ולא להעצים את המיוחס לנאשם. דוגמא לכך ניתן לראות בהתייחסותה לגבי אחיזת הנאשם בצווארה ביחס לאישום השני:

"תפס אותי בצוואר - אני מדגישה לא חנק רק תפס בצוואר..."
(עמ' 20 ש- 26-27 לפרוט').

באופן דומה, אישרה המתלוננת כי בסופו של דבר, באירוע שהתרחש באילת, איפשר לה הנאשם לצאת מהבית (עמ' 26 ש- 1-2 לפרוט'). התייחסות נוספת לסוגיה זו ניתן למצוא בעדות המתלוננת ביחס לאיומים באמצעות סכין, כאשר אישרה שלאחר שיצאה מחדר השירותים אליו נכנסה בעקבות אותם איומים - הנאשם כבר לא אחז בסכין (עמ' 24 ש- 1-2 לפרוט').

8. במהלך חקירתה הנגדית, התייחסה המתלוננת לסוגיות שונות אשר לא זו בלבד שלא כרסמו במהימנותה אלא אף חזקו אותה. תשובותיה לשאלות שנשאלה היו הגיוניות, התיישבו עם השכל הישר ועם מהלך האירועים כפי שעלה מהראיות השונות:

- המתלוננת נשאלה על כך שהיא והנאשם נפרדו ביום האירוע המיוחס באישום הראשון. בתשובתה הבהירה כי היא זו שנפרדה מהנאשם, לילה לפני כן כששבו מאילת לאחר המיוחס באישום השני.

המתלוננת הוסיפה כי שבו מאילת לדירה בנפרד וכן שהודיעה לנאשם כי ברצונה להיפרד (עמ' 21 ש-24 לפרוט'). דברים אלה תומכים בגרסת המתלוננת לגבי האלימות בה נקט הנאשם באירוע באילת אשר הביאה אותה שלא לשוב אתו לדירה בתל אביב וכן להודיע לו על רצונה להיפרד. הנאשם אישר בעדותו כי שבו בנפרד לדירה, אך טען כי זאת בשל רצונה של המתלוננת להישאר אצל חברות וחוסר רצונו לשוב איתה "**בצורה שהיא התנהלה**" (עמ' 37 ש-24 לפרוט'). יצוין כבר בשלב זה כי ה"תנהלות" אותה תיאר בעדותו בבית המשפט, לא צוינה על ידי הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/2).

- המתלוננת נשאלה מדוע שלחה לנאשם הודעה בתחילת האירוע המיוחס באישום הראשון כי היא שבה הביתה, והשיבה שהנאשם חיכה לה בדירה לאחר שהביא לה פרחים ושוקולד, התנצל על האירוע המיוחס לו באישום השני וביקש להתפייס (עמ' 22 ש-2-3 לפרוט'). אף התנהלות זו תומכת בגרסת המתלוננת לגבי התנהלות אלימה מצד הנאשם אשר גרמה לו להתנצל בפני המתלוננת. הנאשם בעצמו אישר כי הביא פרחים למתלוננת אך לטענתו היה זה לשם פרידה "**בטעם טוב**" ביניהם (עמ' 37 ש-29 לפרוט'). התנהלות הנאשם בהמשך וסערת הרגשות בה היה נתון, אינה מתיישבת עם הסברו למתן הפרחים כחלק מפרידה.

- על מנת לתמוך בתזת ההגנה כי המתלוננת בדתה את האיומים לשם יצירת אמפתיה בלבו של דניאל, על מנת שסייע לה במגורים בביתו, נשאלה מדוע העדיפה לגור אתו לאחר האירועים. המתלוננת השיבה כי תכננה לשוב לבית הוריה בירוחם, כפי שאמרה אף לנאשם בעת שהחליטו שתישאר לילה אחרון בדירה ואז תעזוב. בהתאם לעדותה, בעקבות האירועים היתה במצב נפשי לא טוב ולא רצתה שהוריה, איתם לא היתה ביחסים קרובים, יראו אותה במצב זה. בנוסף, הסבירה כי היתה זקוקה לתמיכה מאדם המבין אותה (עמ' 26 ש-13-14, עמ' 27 ש-14-18 לפרוט'). הנאשם בעצמו אישר כי המתלוננת היתה אמורה לשוב לירוחם (עמ' 37 ש-28-29 לפרוט', ת/2 ש-48-49). מכאן, מעבר המתלוננת לגור לתקופה אצל דניאל מיד לאחר האירועים לא נבע מחוסר באלטרנטיבה ואינו מעיד על מוטיבציה לִבְדִּיאוֹת כנגד הנאשם לשם יצירת אמפתיה. לצד זאת, בחירת המתלוננת שלא לעבור לבית הוריה אלא להתגורר אצל ידיד אשר נחשף לקשיים שחוותה (עדות דניאל בעמ' 10 ש-16-17 לפרוט'), ושימש לה משענת באותה תקופה (עמ' 22 ש-17-20 לפרוט'), מחזקת את העובדה שאכן חוותה אירוע קשה.

- המתלוננת עומתה בחקירתה הנגדית עם העובדה שעל אף איומים לכאורה מצד הנאשם, בחרה לצאת מחדר השירותים לאחר שביקשה מדניאל להזעיק משטרה. ניכרה אותנטיות בתשובותיה, תוך שניתן היה לחוש בעת עדותה כיצד היא חווה שוב את המקרה:

"ש. **שלחת את ההודעה ואז יצאת?**
ת. **סימסתי, עשיתי פיפי ואז יצאתי.**
ש. **למה לא חיכית בשירותים אם הרגשת מאוימת?**
ת. **פחדתי ממנו. לא ידעתי מה הוא יעשה. השירותים לא ננעלים.**
ש. **אז אם פחדת למה בחרת לצאת?**
ת. **כי ניסיתי להתמודד עם האירוע, ניסיתי לשרוד אותו. מבחינתי הייתי בסכנת חיים ופעלתי אינטואיטיבית לפי מה שהיה נראה לי כדי שאצא משם חיה"**

(עמ' 23 ש- 28-34 לפרוט'. בבחינת למעלה מהצורך, יצוין כי הנאשם בעצמו לא העלה כל טענה לפיה ניתן לנעול את חדר השירותים).

- המתלוננת נשאלה לגבי שיחת הטלפון שהתקבלה על ידה מהמטרה, והשיבה כי אכן התקשרו אליה מהמטרה מספר דקות לאחר ששלחה מסרון לדניאל. בעדותה הסבירה כי הנאשם הבין שהיא מדברת עם המטרה ולשאלתו האם הדבר נכון השיבה בחיוב. לשאלה כיצד הגיב, השיבה: "**באותו רגע הוא נרגע**" (עמ' 24 ש- 7-12 לפרוט'). דברים אלה עשויים להסביר את העובדה שהסכין ורובה הדיג באמצעותם איים הנאשם על המתלוננת, שבו למקומם עוד בטרם הגיעו שוטרים לדירה.

- ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי המתלוננת התקשתה לזכור את סדר האירועים באישום הראשון. עיון מעמיק בעדות המתלוננת, מעלה כי אכן לא זכרה האם הנאשם אחז בידו ברובה הדיג לפני ששלחה את המסרונים לדניאל או לאחר מכן, אך עמדה על כך ולא בחרה למקם אירוע זה בנקודת זמן מסוימת במהלך האירוע באישום הראשון, זאת על אף שאלות חוזרות ונשנות (עמ' 23 ש- 20-21, עמ' 24 ש- 4 לפרוט'). בנוסף לעמידה זו על דיוק עדותה, גם אם לא זכרה נקודה מסוימת זו הרי שהמתלוננת העידה על האירועים בצורה מאד מפורטת: בעדותה שבה על הפרטים המיוחסים לנאשם בכתב האישום ובעת חקירתה הנגדית פירטה פרטים רבים לגבי הנסיבות במהלך האירועים (עמ' 22 ש- 1-3, ש- 32-33; עמ' 23 ש- 29 לפרוט'; עמ' 24 ש- 8-10 לפרוט'; עמ' 25 ש- 18-21 לפרוט').

- ב"כ הנאשם וידאה עם המתלוננת כי לא הגישה תלונה מיד לאחר התרחשות המיוחס באישום השני (עמ' 25 ש- 33-34 לפרוט') ובסיכומיה טענה כי מדובר בתלונה כבושה. יש להפנות לכך שמדובר באירוע אשר התרחש כיממה וחצי בלבד לפני האירוע המיוחס באישום הראשון, מיד לאחריו התלוננה המתלוננת בגין שני האירועים כבר בפני שוטרי הסיוע שהגיעו לדירה, וכן כי בעקבות אותו מקרה באילת לא שבה המתלוננת עם הנאשם אל הדירה בתל אביב והודיעה לו על פרידה ממנו.

- המתלוננת נשאלה בסוף חקירתה הנגדית, האם לאחר האירוע היתה בקשר עם הנאשם. תשובתה, בלא שהוצגה בפניה כל ראיה בנושא, מחזקת את מהימנותה ומבססת את כנות עדותה ואת יחסה אל הנאשם:

"ש. ואחרי זה יצא לך לדבר עם ל'?

ת. כן.

ש. באיזו סיטואציה?

ת. אחרי האירוע ריחמתי עליו והצטערתי שהגשתי עליו תלונה ואני חושבת ששלחתי לו הודעה, משהו שנוגע לזה, לא זוכרת מה שלחתי.

ש. יכול להיות שהרגשתי לא נעים מזה שראה אותך מתנשקת?

ת. יכול להיות. אז הרגשתי רע שכאילו 'דפקתי' אותו... הרגשתי רע שהוא הסתבך בגלל זה..."

(עמ' 28 ש- 22-32 לפרוט').

9. חיזוק נוסף לעדות המתלוננת, ניתן למצוא במסרונים ששלחה אל דניאל (5/ת) בעת האירוע המיוחס באישום הראשון. מסרונים אלה, אשר אין מחלוקת כי נשלחו במהלך אירוע אשר כלל לכל הפחות עימות בין הנאשם

למתלוננת, מדברים בעד עצמם. כאמור לעיל, לא מצאתי כל בסיס לתזת ההגנה באשר למוטיבציה של המתלוננת בשליחת מסרונים שקריים.

10. לעומת עדות המתלוננת, עדותו של הנאשם התאפיינה במגמתיות אשר אינה מתיישבת עם נתונים שונים, ובקשיים שהתעוררו בגרסאותיו השונות, באופן המקשה על מתן אמון בו.

הנאשם ביקש להמעיט ולהפחית ככל הניתן במשקל הקשר שהיה בינו לבין המתלוננת. תחילה, לא ניתן היה להבין כי היה בין השניים קשר זוגי מסוג כלשהו:

- ש. ספר לנו מה היה הקשר שלך למתלוננת א' פ' בשנת 2019?**
ת. בשנת 2019 א' גרה באילת ובאתי לבקר חבר. והיא עבדה איתו. ושם הכרנו. נהיינו חברים בפייסבוק. עד לאותו, דיברנו בפייסבוק דיברנו על זה שהיא עזבה את אילת ובמקרה היא במרכז, ונפגשנו.
ש. תסביר מתי ראית אותה באילת, כמה זמן עבר?
ת. חודש לפני, חודשיים. משהו כזה. היא עזבה את אילת ודיברנו בפייסבוק, שהיא עברה מאילת והיא לומדת במרכז. נפגשנו. ואז חזרה לירוחם ויצרה איתי קשר ביקשה ללון אצלי כדי ללמוד. הסכמתי" (עמ' 36 ש- 23-30 לפרוט').

עדות זו המנתקת לחלוטין כל אופי זוגי ליחסים, הביאה את ב"כ הנאשם לשאול אותו על כך באופן ישיר:

- ש. אבל הייתם בקשר?**
ת. היינו. כן"
(עמ' 36 ש- 31 - עמ' 37 ש- 1 לפרוט').

גם כשנשאל בחקירתו הראשית לגבי שהותם המשותפת באילת כמפורט באישום השני, בשלהי יחסיהם, השיב כך:

- ש. ואז מה קרה באותו סופש שהייתם באילת?**
ת. אותו סופש באילת היינו שנינו במרכז והייתי צריך לרדת לחתונה של חבר ולבקר את אמי. היא ביקשה להצטרף. הסכמתי. לחתונה היא לא הגיעה איתי. זה עדיין לא היה סוג יחסים שמגיעים ביחד כמו בני זוג"
(עמ' 37 ש- 2-5 לפרוט').

רק במהלך חקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי היו בני זוג (עמ' 39 ש- 18-19 לפרוט'). גם בשלב זה, כשנשאל לגבי משך הזוגיות, ניסה להמעיט מאורך הקשר. לבסוף, בהתאם לתשובותיו, נאלץ לאשר כי היו בני זוג למשך כחודשיים וחצי עד שלושה חודשים, מתוכם במשך חודש וחצי עד חודשיים לנה המתלוננת בדירתו (עמ' 39 ש- 12 - עמ' 40 ש- 1 לפרוט'). בנוסף, בניגוד לטעון ב"כ הנאשם בסיכומיה, במהלך חקירתו הנגדית אישר הנאשם

כי תחילה הקשר ביניהם היה בעל אופי מיני בלבד, זאת עד לשלב בו המתלוננת הציגה אותם כבני זוג, בלא שהתנגד לכך (עמ' 40 ש- 14-20 לפרוט').

על אף שהודה בקשר זוגי מסוים, שב הנאשם לאורך עדותו וביקש להמעיט מאופי הקשר. כך, טען שתגובתו לנשיקה בה הבחין נבעה מפגיעה שחש בשל ניצול מצד המתלוננת ולא בשל אהבה או רגשות כלשהם כלפיה (עמ' 41 ש- 1-2, ש- 15-19 לפרוט'). דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם דברי הנאשם לאחר האירוע, בעת חקירתו במשטרה, מהם עולה כי הנאשם חש פגיעה ואף קנאה:

"הסתכלתי מעבר לגג... ראיתי אותה מגיעה עם האוטו... ואז הם מדברים פנים אל פנים צמוד באוטו ואז היא ניגשת ומנשקת אותו אשכרה נשיקה בשפתיים, סבבה, יצאה ושלחה לי הודעה איפה אתה ואמרתי לה איפה שנישקת אותו ועליתי לבית והיא היתה בשוק כזה, כי את יודעת רק סיימנו יחסים היום, לקחתי נשימות והיא לא הראתה חרטה..." (ת/2 ש- 42-46, ההדגשה אינה במקור).

כשהתבקש להסביר דברים ברורים אלה, טען הנאשם כי לא התכוון בדבריו ש"לקח נשימות" על מנת להירגע, אלא שמדובר בנשימות על מנת פשוט לנשום (עמ' 41 ש- 29 - עמ' 42 ש- 4 לפרוט').

11. מגמתיות ניכרה אף בעדותו המתונה של הנאשם לגבי אופי תגובתו באישום הראשון. תחילה, תיאר זאת כאירוע נינוח ורגוע מבחינתו, בו אמר למתלוננת "אין בעיה", "ביקש" ממנה לארוז וכדומה:

"...שלחתי לה הודעה איפה שהתנשקתם. ועליתי הביתה. היא התחילה לתרץ להתגונן שאנחנו לא ביחד, אמרתי לה שמבחינתי אין בעיה, היא יכולה לארוז את הדברים שלה וללכת לחבר. למה צריך למשוך את זה? הסבירה שהוא לא חבר שלה ושהיא רוצה להישאר עוד לילה. זהו. ביקשתי ממנה לארוז. לא מנעתי ממנה שום יציאה מהדלת. החלטתי לרכז לה את הדברים במזוודה" (עמ' 38 ש- 1-5 לפרוט').

בהמשך, הוסיף כי כעס, התרגז וביקש "בטון גבוה" שתארוז, אולם כשהשיבה כי אין לה לאן ללכת, אמר לה "שאין בעיה, אני לא אוציא אותה בשעת לילה ושתתחיל לארוז. היא נכנסה לשירותים..." (עמ' 38 ש- 8-11 לפרוט').

עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר, עם גרסת המתלוננת, אך למעלה מכך - עם גרסתו הראשונה של הנאשם שעות ספורות לאחר האירוע, בעת חקירתו במשטרה. הנאשם אישר למעשה בחקירתו במשטרה, את דברי המתלוננת בחקירתה הנגדית בבית המשפט כי הורה לה "לארוז את החפצים ולעוף" (עמ' 26 ש- 28-29 לפרוט').

"...אין לי איפה להיות אין לי איפה להיות, אז תתקשרי לחבר החדש שלך, לא לא הוא לא חבר שלי, מחר אני נוסעת לירוחם, אמרתי לה שזה לא מעניין אותי והתחלתי לעלות את הטונים, אז היא נרתעה וביקשה לצאת החוצה להירגע ואמרתי

לה לא אני רוצה שהיא תצא עד שהיא אורזת את הדברים ואז היא שאלה אם היא יכולה לשירותים ואז היא התקשרה אליכם" (ת/ש- 47-51).

אותה נחישות ואותו כעס של הנאשם, אשר בשעה 02:00 "לא עניין" אותו שהמתלוננת אמורה לנסוע בבוקר לירוחם, ואף לא איפשר לה לצאת מהדירה על מנת להירגע, הפכו בעדותו בבית המשפט ל"אין בעיה, אני לא אוציא אותה בשעת לילה".

12. באופן דומה לנסיין הנאשם בעדותו בבית המשפט למתן את התייחסותו לאישום הראשון כפי שתועדה בחקירתו במשטרה, עד כדי סתירות, כך שינה הנאשם את גרסתו בבית המשפט אף ביחס לאישום השני. בעת חקירתו במשטרה, הכחיש כי תקף את המתלוננת, טען כי הם שותו באותו יום וכי "נרדמתי פשוט ולא נתתי לה את המפתחות", "לא היה מפתח באותו רגע" (ת/ש- 73-88 לפרוט'). בעדותו בבית המשפט, הרחיב לפתע הנאשם והוסיף כך לגבי מצב המתלוננת:

"היתה מאוד שתויה, ומסוממת אפילו מעורפלת" (עמ' 37 ש- 9 לפרוט').

בשל מצבה זה, בו נזכר הנאשם לראשונה בבית המשפט, הסביר כי ניסה "להרגיע אותה, היא מאוד השתוללה, היתה רעבה, רצתה לאכול ולא הפסיקה ולא נתנה לי ללכת לישון. ביקשה לצאת ולא מצאנו את המפתח" (עמ' 37 ש- 10-12 לפרוט').

באופן זה, גרסת הנאשם במשטרה לפיה פשוט נרדם ולא נתן מפתחות, לאחר ששניהם שותו, הפכה בעדותו בבית המשפט למתלוננת שתויה, מסוממת, מעורפלת ומשתוללת שיש להרגיעה, וכן מפתח הבית שלא נמצא.

יצוין כי לא מצאתי ממש בטיעוני ב"כ הנאשם ביחס למשקל הודעת הנאשם במשטרה, כגון העובדה שלא הוכח היכן שהה בין מועד מעצרו בשעה 03:00 ועד לגבית הודעתו בשעה 07:43, לאחר מסירת הודעה על ידי המתלוננת. לצד זאת, לא מצאתי לתת משקל לטיעוני המאשימה ביחס לתשובות מסוימות בהן הנאשם ביקש לשמור על זכות השתיקה, זאת כאשר מיד לאחר מכן השיב תשובות מלאות לאותן שאלות.

מסקנות מתייעוד מצלמות גוף

13. ב"כ המאשימה טען כי ניתן למצוא חיזוק לעדות המתלוננת, בדברי הנאשם לשוטר דיין כפי שתועדו במצלמת הגוף של השוטר (ת/8, סרטון שמשכו 10:58 דקות). בתייעוד זה נשמע השוטר דיין פונה אל המתלוננת ושומע ממנה דברים המתיישרים עם תלונתה בהמשך. בהמשך, נראה השוטר דיין הולך אל הנאשם, פונה אליו ושואל: "מה היה, מה קרה?", הנאשם השיב כי לאחר ריב בינו לבין המתלוננת, עליה לארוז את חפציה ולשוב למקום ממנו באה אולם היא דוחה את הדבר. בתגובה, שאל השוטר דיין: "אוקי, ומה איומים וסכין?" (דקה 04:22 בסרטון). הנאשם השיב: "היא לא התחילה לארוז אז התעצבנתי. זה הכל".

אני מוצא כי יש לקבל את טיעוני ב"כ הנאשם לגבי קושי משמעותי בקבלת אותה תגובה אחרונה, זאת לנוכח פגיעה בזכויות הנאשם. חובת יידוע חשוד לגבי זכותו שלא למסור תשובה העלולה להפלילו וכן לגבי זכותו להיוועץ בעורך דין, קבועה בחוק רק ביחס למי שהוחלט על מעצרו (סעיפים 28 ו-34 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),

תשנ"ו - 1996). יחד עם זאת, הפסיקה הרחיבה וקבעה חובה זו אף ביחס לעניינו של חשוד, תוך בחינת נסיבות המקרה לשם קביעת נפקותה של הימנעות מאזהרה (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל, פסקאות 114-115, 121-123 בפסק דינו של כב' השופט דנציגר, (23.08.2012)). בנסיבות המקרה הנדון, קיבל תחילה השוטר דין דיווח ממוקד המשטרה על איומים באמצעות סכין (ת/10), ובהמשך כשהגיע לדירה שמע פירוט מהמתלוננת לגבי האיומים ואף לגבי תקיפה מצד הנאשם. לאחר שפרטים אלה היו בידיעתו, פנה אל הנאשם בשאלה כללית "מה היה, מה קרה". כבר בשלב זה, היה על השוטר דין לחדול מאותו תשאול, אשר הפך למעשה לחקירה של חשוד, ולהסביר לנאשם את כל זכויותיו. השוטר דין בחר להמשיך בשאלה המתייחסת במישרין לעבירה המיוחסת לנאשם: "ומה איומים וסכין?", זאת בטרם הודיע לו על זכויותיו. בנסיבות אלה, יש לייחס לתגובת הנאשם לשאלה זו משקל נמוך ביותר, אם בכלל.

בהמשך, הודיע השוטר דין לנאשם כי הוא עצור בגין איומים והבהיר לו את זכויותיו. לאחר שהובהרו לנאשם מעמדו כעצור והוסברו לו זכויותיו, ניתן בהחלט לייחס משקל משמעותי לתגובתו בשלב זה: "**אתה רואה סימנים על הפרצוף שלה? פשוט משקרת לך. לא נגעתי בה, לא עשיתי לה כלום**" (דקה 05:10 בסרטון). העובדה שהנאשם התעלם מכך שהודע לו על מעצרו בגין **איומים** בלבד, והשיב מיד שלא **נגע** במתלוננת בלא שהתייחס באופן כלשהו לאיומים שיוחסו לו - מחזקת את גרסת המתלוננת. ככל שהנאשם לא איים עליה, ניתן היה לצפות שיגיב לכך בעת שהודע לו על מעצרו בגין איומים.

14. עיון בסרטון מצלמת הגוף של השוטרת ברמן (ת/8), אשר פנתה אל המתלוננת בדירה וביקשה לדעת מה קרה, מוסיף ומחזק את התרשמותי לגבי מהימנות המתלוננת. המתלוננת סיפרה לשוטרת ברמן על האירוע בצורה מפורטת מאד, לרבות לגבי האיומים, הקללות ועוד, וכך ביחס לאירוע נשוא האישום השני. חששה של המתלוננת ניכר באופן דיבורה בלחש, בפניה המפוכחות ובאנחות שליוו את הדברים. מרכיבים אלה, של פירוט רב והתרשמות מאופן מסירת הדברים מיד לאחר התרחשותם, מחזקים את מהימנות המתלוננת.

15. ב"כ הנאשם העלתה תהיה כיצד זה הסכין ורובה הדיג בהם השתמש הנאשם לאיומיו, נמצאו במקומם בעת הגעת השוטרים לדירה. עיון בסרטון נוסף ממצלמות הגוף (ת/8, סרטון שמשכו 04:30 דקות), מעלה כי מדובר בדירת חדר קטנה מאד, בה חדר השינה צמוד למטבח בו נמצאה הסכין, ללא דלת מפרידה ביניהם, מרחק של כשני צעדים. כך אף רובה הדיג נמצא מעל ארון מטבח הסמוך לפתח חדר השינה. נתונים אלה מספקים הסבר סביר והגיוני למציאת הסכין ורובה הדיג במקומם, לאחר שנודע לנאשם כי השוטרים בדרכם למקום.

סיכום ממצאים עובדתיים

16. בהתחשב בכל האמור לעיל, התרשמותי מעדויות המתלוננת והנאשם, החיזוקים שנמצאו לעדות המתלוננת והכרסומים שנמצאו בגרסאות הנאשם, אני קובע כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום.

סוגית הגדרת "בן זוג"

17. הצדדים חלוקים לגבי השאלה האם מערכת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת עונה על יסודות הגדרת "בן זוג"

בסעיף 382(ב) לחוק העונשין, המורה כך:

382. ...

(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:
(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;
(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחרי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

החמרת הענישה על ידי המחוקק בסעיף זה, נועדה להגן על התא המשפחתי ולהילחם בעבירות אשר התרחשו בתוך המשפחה, כפי שניתן ללמוד מדברי ההסבר להצעת החוק ומאופי האוכלוסיה הנכללת בהגדרת הסעיף.

במקרה הנדון אין מדובר בזוג נשוי. על מנת לענות על השאלה האם מערכת היחסים עונה על הגדרת "ידוע בציבור", עשתה הפסיקה שימוש במבחני עזר שונים, כגון: מבחנים הלקוחים מעולם המשפט האזרחי - קיומו של משק בית משותף וחיי משפחה (ת"פ (מחוזי ת"א) 40032/03 מדינת ישראל נ' שלמה אברמנטו (8.7.2003)); מבחן מהותי הלקוח מאופן פרשנות הגדרת "בן משפחה" בסעיף 351 לחוק העונשין (ע"פ (מחוזי ב"ש) 51412-10-12 א' ד' נ' מדינת ישראל (8.5.2013)). את מבחני העזר, אלה ואחרים, יש ליישם באופן אשר יקיים את תכלית הוראת החוק הספציפית אשר נועדה להגן על התא המשפחתי בדרך של החמרת ענישה לגבי עבירות אלימות.

בהתחשב בראיות שהוצגו בפני, לא ראיתי מקום להעמיק עוד בסוגית משמעות הגדרת "ידוע בציבור" בסעיף זה, תכלית הסעיף, קביעת מבחני עזר ובחינת כללי הפרשנות במשפט הפלילי. כפי שפורט לעיל, הנאשם ביקש בעדותו לצמצם ולהפחית מעומק הקשר שהיה בינו לבין המתלוננת, כחלק ממגמתיות עדותו. יחד עם זאת, לא הוצגו ראיות ביחס לטיב הקשר בין השניים, עומק היחסים, אופיים, הדרך בה התנהלו ועוד, זאת למעט עדות המתלוננת. המתלוננת העידה כי מדובר היה במערכת יחסים זוגית של כחודשיים וחצי, במהלכה לאחר כחודש עברה להתגורר בדירתו של הנאשם (עמ' 19 ש- 2-3 לפרוט'). עדותה ביחס למערכת יחסים זו, התמצתה בתיאור לקוני ותמציתי ממנו לא ניתן ללמוד כנדרש על מהות היחסים:

"ש. את ול' הייתם בקשר חודשיים וחצי נכון?
ת. בערך.
ש. וחודש לפני האירוע עברת לגור אצלו?
ת. נכון.
ש. ישנת אצלו או שגרת ביחד איתו?
ת. ישנתי אצלו.
ש. לא שילמת שכירות?
ת. לא.
ש. שילמת משהו אחר בבית?
ת. לא.

ש. בעצם אפשר לומר שהארכת אצלו?
ת. אוקיי. אם את קוראת לזה ככה אז בסדר. אני הייתי אצלו במשך חודש עם הדברים שלי, הוא לא ביקש ממני לשלם דבר" (עמ' 21 ש-7-19 לפרוט').

המאשימה לא הציגה כל עדות נוספת או ראיה לגבי אופי היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת. בחינת נסיבות אלה, בהתאם לעדות המתלוננת, מציבה את המקרה הנדון ברף נמוך של מערכת יחסים זוגית, כזו אשר אינה נכללת בגדרי הגדרת "ידוע בציבור" על פי תכליתה, זאת אף ללא מתן משקל להתייחסותו המפחיתה של הנאשם לאופי יחסים אלה. בוודאי שאין מדובר במערכת יחסים הדומה לזו שהופיעה בפסיקה אליה היפנה ב"כ המאשימה בסיכומיו, אשר עסקה בנאשם שאישר כי היו מאורסים ועמדו להתחתן לאחר מערכת יחסים שנמשכה חודשים רבים.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשפ"ב, 18 ינואר 2022, במעמד הצדדים.